

Mati se je vrnila v hišo, kjer so otroci še vedno ihteli in napol oblečeni v strganih srajčkah in revnih haljicah sedeli na edini postelji, za pečjo in po klopi. Ko so zagledali mater pri sebi, so se umirili in začeli iztezati proti njej roke.

Katra je vzela v naročje najmlajšega in rekla:

„V hlev gremo, vsi, k teličku — pa k ubogi Plavki. — Kar ogrnite se!“

Otroci so se stisnili k materi in vsi razráhani so šli bosí preko dvorišča v stajo.

Tamkaj so sedli na steljo plašni, tihi in žalostni.

„Teliček,“ je pokazal Štefanček s prstom!

„Kravica spi,“ je omenila Francka šepetaje.

„Bolna je,“ je razlagala mati.

Otroci so se kmalu umirili in, naslonjeni na materino naročje z glavami, zaspali — vsi, razen Marice.

Edino ta je že občutila nesrečo, ki jim je žugala. Sama zase je čepela v kotu in stiskala med prsti svetinjico Marije Pomočnice ter vsa goreča šepetala neprenehoma: „K Tebi vpijemo žalostni in objokani v tej solzni dolini...“

Mati je sklonila glavo nad detetom, ki je zaspalo v njenem naročju. Tudi ona je v grozni boli kakor otopela — obmolnila — solze so se posušile — sklonjena glava je zrla na revne prsi — in molila je molitev:

„O Bog —, če ne zaradi mene — zaradi otrok te prosim! — Poglej, da sem jim dala vse — že vse — in še bi — ko bi mogla... Tica pelikanka bi bila rada — da bi udarila na te suhe grudi... — O — toda Mozesa bi bilo treba — da bi iz skale pritrkal živih studencev... O — daj nam naš vsakdanji kruh...“

Nič več ni bilo jasnega razuma v njeni duši — živelo je edino hrepenenje — in groza... V daljavi se je dvigalo upanje — kakor blisk — pa za vsakim utrinkom luči je zadonel grom — grožnje in groze... Sama ni vedela, ali bdi — ali sanja — — —

Preden je še napačilo jutro, so se oglasili zunaj trdi koraki. — Katri je zaplalo srce...

„Sedaj sva tu!“

„Hvala Bogu.“

„Križ božji, prišel je, zdravnik Krovcec je prišel! O duša, tak človek!“

Katra ni mogla vstati, tako naglo sta vstopila.

Zdravnik Krovcec, star kmetiški mož, blagih oči, ki so marsikako noč prebdele ob križih in nadlogah po hlevih — se je ozrl na živo kopo pred seboj — na mater z otročiči. Videl je, kar je že videl mnogo-krat, in roso je občutil v svojih očeh.

„Kakor sem rekel; mrzlica! Nevarno! Pa zapajmo! Nekaj mi — nekaj Bog! Saj jih vidi — črvičke!“ In z roko je pokazal Andreju na otroke. — Nato se je lotil...

Dvanajst ur je preteklo, dolgih kakor večnost — grenkih kot vice. V hiši se ni govorilo in se ni jedlo, ne kuhalo. — Pred večerom je prišel zopet Krovcec, — drgetaje je stala za njim v hlevu cela družina in gledala vanj — in čakala besede; besede, kakor jo je napovedal v jutru: konec — ali življenje, poguba — ali rešitev. —

Ko je Krovcec stopil do Plavke, se je dotaknil, je odprla medlo oko, se ozrla, kakor probujena iz omotice, dvignila glavo — in vstala.

„Hvala Bogu, rešena je!“

Tako se je oglasil mož — zdravnik, in njegovo lice je bilo polno blaženosti...

„Kakor sem rekel, Andrej, nekaj mi, nekaj Bog! Pa je šlo.“

Zvečer je še tulila burja krog voglov, pa to ni bil več žvižgajoči bič, to ni bil jok sirot — to je bila himna, ki jo je prepevala ob večerni molitvi zbrana družina — vsakdanjemu kruhu!

Noč.

Zložil Julij Hrast.

Mirno morje lahno valovi
in prostrana vsa gladina
v medli mesečini se blesti.
Tožno poje mandolina.

Nad obzorjem zvezda trepetà,
vsa narava sanje sniva...
Duša moja le, nemirna vsa,
samo ona ne počiva.

